

De afgewentelde steen

Ds. C.G. Vreugdenhil – Markus 16:3-4
(Pasen)

Zingen: Psalm 150: 1, 3
Lezen: Markus 15: 42 - 16: 8
Zingen: Psalm 118: 11, 12, 14
Zingen: Psalm 116: 2, 4, 5
Zingen: Psalm 56: 6

De tekst voor de prediking vindt u in Markus 16 de verzen 3 en 4:

*En zeiden tot elkander: Wie zal ons de steen van de deur des grafes afgewentelen?
(En opziende zagen zij dat de steen afgewenteld was) want hij was zeer groot.*

We zien in dit gedeelte hoe er een sprake uitgaat van de afgewentelde steen.

We letten op drie aandachtspunten:

1. De steen is afgewenteld door de hemel
2. De steen is afgewenteld om Jezus' wil
3. De steen is afgewenteld voor een ieder die gelooft

1. De steen is afgewenteld door de hemel

Ziet u ze gaan, die vrouwen op weg naar het graf? Het is nog vroeg in de morgen. Toen ze van huis gingen was het nog bijna donker, maar nu begint het toch al lichter te worden. De eerste zonnestrallen verwarmen de aarde. Het is in Jeruzalem en daarbuiten nog niet druk. Er zijn nog maar weinig wandelaars, zo vroeg in de morgen. Dat kleine gezelschap vrouwen valt echter wel op. Ze zijn vroeg uit de veren en duidelijk van plan iets te gaan doen. Ze hebben de nodige spullen bij zich. Bepaald opgewekt zien ze er niet uit. Hun hart is vol van verdriet. Ze hebben hun Meester verloren, Die hen zo lief was. Wat hebben ze een verwachting van Hem gehad, maar nu is alle hoop de bodem ingeslagen.

Hun gedachten zijn nog bij Goede Vrijdag. Toen is hun Meester gestorven aan het kruis. Van een afstand hebben Maria Magdaléna en de andere Maria en Salome alles gadeslagen. Hartverscheurend was Zijn lijden geweest aan het kruis. Hoe had Zijn sterven hen aangegrepen! Aan die intieme omgang met hun Meester is nu abrupt een einde gekomen. Ze zullen Zijn liefdevolle stem niet meer horen. Ze hebben er alles aan gedaan om Hem toch nog een eervolle begrafenis te geven. Samen met Jozef van Arimethéa en Nicodemus hebben ze Jezus begraven in de tuin van Jozef. Maar het moest allemaal vlug gebeuren in verband met de komende sabbat.

Daarna hebben ze specerijen gekocht om het dode lichaam van hun geliefde Meester te balsemen. Want hun liefde voor Hem is nog even groot en de liefdesband is nog even

sterk. Daar gaan ze in alle vroegte naar het graf. Wat heeft de dood hen nog in de greep. Hun liefdedienst is een dodendienst. Ze bedenken niet dat Jezus gezegd heeft: 'Na drie dagen zal Ik weer opstaan.' Eén grote zorg hebben ze nog: voor de mond van het graf ligt een grote zware steen. Hoe krijgen ze die weg? *Wie zal ons de steen van de deur van het graf afwentelen?* Zo gaan ze daar met een hart vol verdriet en hun vervlogen hoop, twijfelmoedig en mismoedig.

En gemeente, vóór we gaan letten op de hemel, die het graf opent, letten we nog even op onszelf. Want het kan honderd keer Pasen geworden zijn, maar als wij de liefde tot de Heere Jezus niet kennen (zoals die vrouwen dat wél kenden), blijft het nog donker in ons leven. Misschien herkent iemand zich in deze vrouwen. In hun liefde voor Jezus en hun verbondenheid met Jezus. Kent u die trekkracht van de liefde, vanuit het Woord, waarin Hij tot ons komt? Gaan we dan niet zoeken, net als de vrouwen? Als mensen, die Hem missen en daarom veel met het Woord bezig zijn.

O ja, soms zoeken we op de verkeerde plaats. We zoeken de Levende bij de doden, maar op bodem van ons hart ligt dan toch de liefde. En al menen die vrouwen dat de Heere Jezus nog in het graf is, ze worden door liefde naar Hem toegetrokken. Dat is toch vrucht van het nieuwe leven: de liefde, die de Heere door Zijn Geest uitstort. Dan kun je nog wel op veel dwaalwegen gaan en op verkeerde plaatsen zoeken, maar je bent toch aan het zoeken!

En als het goed is, leeft Hij in uw hart, door het geloof in het Woord. Weet u waar het op aan komt? Op het geloof in de opgestane Christus, Die ons verkondigd wordt. De Christus der Schriften! En dat was nu voor de vrouwen zo'n worsteling. Jezus had het ze verteld dat Hij op zou staan, maar ze sloegen er geen acht op. Laten wij dat wél doen, gemeente! Zeker, de liefde trekt en we kunnen Christus niet missen. Alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Hij is onze hoop en verwachting. Ons hart verlangt naar Hem. Maar wat u weten moet is, dat deze Jezus ook voor úw zonden gekruisigd is. Dan wordt het anders in uw leven.

Is dat uw verlangen? Is er dat uitzien naar Heere Jezus en Zijn volkomen borgwerk? Alleen in die weg kan het echt Pasen voor ons worden. Maar omdat de Heere Jezus een volkomen Zaligmaker wil zijn, leert Hij ons dat zalig worden vanuit onszelf totaal onmogelijk is. Dat drijft uit naar Jezus. Veel kun je missen, maar Jezus niet. Zonder Borg en zonder vrede met God te moeten leven is zo bitter. Want Zijn gestalte is je toch lief geworden in het Evangelie. Net als bij de vrouwen. Ze zijn door Hem onderwezen. Ze werden met koorden van liefde tot Hem getrokken, maar ze hadden geen oog voor Zijn borgwerk. Daarom had het kruis alles stukgebroken. Toen zijn ze Hem kwijt geraakt. Wat een gemis, na al die heerlijke ontmoetingen met Hem, die liefderijke omgang met Hem. Dat Hij er nu niet meer is, dat maakt hun verdriet uit. Door de liefde gedrongen gaan ze naar het graf.

Herkent u het? Hebt u zo de dierbaarheid van de Borg gezien, een band met Hem gekregen en Zijn onmisbaarheid ingeleefd? Het is u om Hem te doen geworden. Zijn liefde is u verklaard. En toch kunt u niet voluit geloven voor uzelf, dat Hij is overgeleverd om úw zonden en is opgewekt tot úw rechtvaardiging. Daar zit u dan in uw gemis. Wat moet u doen? Uzelf onvoorwaardelijk overgeven aan Hem. Vertrouwen op Zijn offer. Zien op Zijn gewilligheid. Jezus leeft!

We letten in ons eerste aandachtspunt op de steen die is afgewenteld door de hemel. We gaan zien op Hem, Die zoveel kracht bezit om de steen, die zeer groot was, weg te wentelen. We vragen naar de Heere en Zijn sterkte, naar Hem Die al ons heil bewerkte. De vrouwen blijven verward in deze vraag steken. Dat is een strik waar ze zich niet uit los konden maken: *Wie zal ons de steen van de deur van het graf afwentelen?* Wat moeten wij tegen die steen beginnen? Een beetje tegen de steen aanduwen helpt niet. Die is niet te verwrikken. Dat is onbegonnen werk.

Ze hadden op de Goede Vrijdagavond maar al te goed gezien hoe onmogelijk zwaar die steen was. Die lag als een blok voor het graf en daarachter lag hun dode Jezus. Ze hebben gezien dat die steen zwaar was, maar ze hadden ook begrepen dat die steen zwaarwichtig was. Er was wat met die steen. Om de steen liepen zwaar bewapende wachters van de Romeinse wacht. En op die steen zat het onverbiddelijke en onverbreekelijke zegel van Pontius Pilatus.

Om nu deze met man en macht verdedigde en verzegelde steen te nemen, ontbrak het die vrouwen aan mankracht. Wie heeft de macht om het zegel te verbreken? Wiens arm is zo sterk om die sterke arm te negeren. In deze klemmende vraag raken de vrouwen verstrikt. Die vraag ligt als een steen op hun hart. En die steen op hun hart is even gewichtig geweest als die steen voor het graf.

Gemeente, kom er eens bij staan. Dat ziet er hopeloos uit. Jezus is dood en begraven. Jezus is in hechtenis genomen en Zijn graf is hermetisch vergrendeld. Onafwendbaar. 'Zie je wel', zegt de duivel, 'dat het toch waar is: dood is dood! Dat is niet te achterhalen. Daar valt niets aan te veranderen. De dood heeft het laatste woord. Niet de opstanding en het leven hebben het laatste woord. Kijk maar naar het graf.' Met die gestorven en dode Jezus ligt alle hoop vervlogen. In plaats van 'Dit is de dag, de roem der dagen' klinkt het veel meer: 'Ik wou wel vluchten, maar kon nergens heen...'

De Emmaüsgangers brengen dat pijnlijk nauwkeurig onder woorden: 'Wij hoopten dat Hij het was, Die Israël verlossen zou.' Alle hoop is vergaan. Jezus is dood en de steen ligt voor het graf. Wie haalt die steen daar weg? Het is alles 'dood' wat de klok slaat.

Maar dan... opeens, in een ogenblik, zien de vrouwen iets: *En opziende zagen zij dat de steen afgewenteld was.* Opziende. Daar ligt de grote omkeer. Kennelijk liepen ze met een neergebogen hoofd. Geen wonder. Ik kan het goed begrijpen. U toch ook zeker? Kennelijk liepen ze daar met neergeslagen blik. Maar dan gaat de blik opwaarts naar de plaats waar Jezus is, de plaats van de Levensvorst, God de Zoon. Dat is het werk van de Geest; Hij leert ons af te zien van onszelf en op te zien naar Jezus.

Wie schetst hun verbazing: daar zien ze dat de steen is afgewenteld! Hij wás afgewenteld! Hoe voldongen en voltooid klinkt dat. Hier klinkt alles vol van feitelijkheid. Hier staat het feit van het leven tegenover het vermoeden van het onverbiddelijke feit van de dood. Hier staat het feit van het open graf tegenover het onverbiddelijke feit van het gesloten graf. Hier is omver gestoten wat onomstotelijk leek te zijn.

Gemeente, zolang wij rekenen met onze mogelijkheden en onmogelijkheden en zolang wij neerwaarts blikken en binnenwaarts zien, is er geen hoop voorhanden. Biedt deze wereld hoop? Biedt uw eigen hart soms hoop?

Als je licht wilt hebben moet je niet in de kelder kruipen, maar dan moet je de deur open doen en in het licht springen. Licht is niet binnen te vinden, maar buiten, buiten onszelf. Zolang we naar binnen zien, is er geen hoop voorhanden. Maar zie nu eens buiten uzelf. Opwaarts... om op God te letten. Wat bij mensen onmogelijk is, dat is mogelijk bij God. Bij de Heere, de God van Israël, bij Wie uitkomsten zijn, zelfs tegen de dood. Voor Hem zijn bergen vlak en zeeën droog. Voor Hem zijn stenen wel degelijk afgewentelbaar en is de dood terdege afwendbaar.

Gemeente, stelt u zich eens voor dat Pasen begonnen was zoals de vrouwen dachten. Dat zij de steen, die groot was, hadden moeten afgewentelen. Dan zouden zij een bijdrage geleverd hebben aan Pasen. De steen was niet alleen groot, maar die werd ook zwaar bewaakt. Dan hadden ze moeten vechten voordat het Pasen kon worden. Gelukkig is het anders. Pasen is in de hemel begonnen. God stuurde Zijn engelen naar de aarde om Zijn Zoon uit het graf te laten treden. Als de vrouwen het graf open gekregen hadden, was het nog geen Pasen geworden. Dat was alleen mogelijk door de kracht uit de hemel, die Jezus' dood overwon.

Het begin van het Paasfeest ligt in de hemel, bij de Vader. God deed Zelf de deur naar de aarde open. Daar gaan de engelen, gediensstige geesten. De Zoon werd door de heerlijkheid van de Vader opgewekt (Rom.6:4). Eerst ging de deur van de hemel open en daarna die van het graf. Op Pasen komt God naar deze wereld terug en Hij bereidt Zijn Zoon een glorieuze uitgang uit het graf. En dat God dit doet en Zijn engelen zendt, betekent dat Hij het offer van Christus heeft aangenomen. God tekent de kwitantie. De betaling op Goede Vrijdag was voldoende. Alles, alles is voldaan! De steen is afgewenteld. De vrouwen hoeven daar zelf niets meer aan te doen.

En opziende zagen zij dat de steen afgewenteld was, want hij was zeer groot. Gemeente, denkt u zich eens in: er is geen rotsmassief of God weet ervan, het is alles schepping van God. Zou Hij, Die de rotsen formeerde, dan geen zeggenschap hebben over een steen? Is ook het zwaarste graniet tussen Zijn vingers niet als leem? Is ook het meest verpletterende gewicht in zijn handen niet als de lucht? Vergist u zich niet in deze God, gemeente. Wat voor aardse stervelingen totaal onmogelijk is, dat is voor God in Zijn hemelse kracht in een ogenblik, in een wending van de hand, geschied.

Vergeet toch niet dat Hij de Schepper is! Pasen vangt in de hemel aan, nooit bij ons. Wij brengen het leven uit de dood niet voort, maar God wel. En God is ons voor. Net als bij de schepping in den beginne. God sprak: 'Er zij licht' en er was licht; de eerste dag.

Zo is het nu ook op deze eerste dag van de herschepping. Daar is de Zon der Gerechtigheid de zon van de schepping voor. God wekt Zijn Kind op, het eeuwige Licht, voordat de zon verrees. Het is de eerste dag van de herschepping. In alle vroegte zendt God vóór zonsopgang de engelen naar de graftuin. En - zo lezen we in de andere evangeliën - de aarde begint te schudden en te scheuren en de grafsteen wijkt onder de handen van de engel, onder de handen van de hemel. De wachters beven en vluchten.

De hemel lacht. Daar staan die levende wachters om een Dode te bewaken. Maar nu staat de Dode op en die levende wachters worden als dode. En weg zijn ze. Vol majesteit en in hemels ornaat, in het heilige wit van de hemel, neemt de engel van de hemel soeverein plaats op de grafsteen, die Jezus opgesloten moest houden in de dood.

Hoort u dat? De hemel gaat open. De Schepper is daar. De steen moet opzij en de dood moet eruit. Het graf is ontsloten en opengestoten. De steen is weg gestoten. Rabbinaat en Rome hebben samengespannen om Christus te kluisteren. Ze stelden Jezus paal en perk. Maar God in de hemel lacht en Hij wentelt soeverein al hun palen en perken opzij. Ook de vrouwen hoeven deze hindernis niet meer te nemen. *En opziende zagen zij dat de steen afgewenteld was.*

Er staat: zagen zij. In het Grieks staat een woord met een diepe betekenis. Dat woordje 'zagen' betekent dat ze meer dan gewoon zagen. Het betekent ook dat ze het inzagen. Het Griekse woord betekent: zien met verlichte ogen. Daar valt licht over. U kent die uitdrukking wel: 'Heere, laat er toch licht vallen, over Uw Woord, anders ben ik er stekeblind voor.' Wel, dat wordt hier bedoeld. Daar valt licht over. Hemels licht. Ze zien. Nee, nog niet is alles op slag duidelijk. Zo werkt God ook meestal niet. Hij neemt er de tijd voor, omdat wij zo hardleers zijn. We zouden het ook niet alles in één keer kunnen verdragen. De Heere heeft daar Zijn wijze redenen voor.

Er blijft nog veel omsluierd, want straks zijn ze nog verbaasd. Er blijft nog iets van vreesachtigheid in hun leven en twijfelmoedigheid, dat is waar. Maar er valt tegelijkertijd toch iets van het hemelse licht over de opstanding van Christus. Opziende zagen zij, met die wondere verlichte ogen. Het graf ligt open en daar zien ze iets van. Wat de mensen ten kwade gedacht hebben, heeft de Heere ten goede gekeerd. De mensen hadden die steen ervoor gewenteld, goed bedoeld door Jozef van Arimethea, maar de Joden hadden om een wacht gevraagd voor die steen en gedacht: 'Ziezo, nu kan Jezus er nooit meer uit.' Mensen hebben het ten kwade gedacht, maar nu komt God op Pasen en Hij wendt het ten goede.

Tot zover ons eerste aandachtspunt: de steen is afgewenteld door de hemel. We gaan nu letten op onze tweede gedachte:

2. De steen is afgewenteld om Jezus' wil

Wat door de hemel is geschied, dat is nu om Jezus' wil een feit geworden. Want die vrouwen hadden het er niet naar gemaakt. En wij hebben het er ook niet naar gemaakt. Wij hebben het er naar gemaakt dat dood inderdaad dood zou zijn, als loon op de zonde. Maar nu is Jezus tot in de dood gegaan, om het ernaar te maken dat de dood niet het laatste woord zou hebben, om zo de dood van binnenuit te overwinnen. Hij heeft het ernaar gemaakt dat de steen zou worden afgewenteld.

Op Goede Vrijdag was de deur van het leven achter Christus gesloten. De steen van de dood lijkt een eind te maken aan alle hoop op herstel. 'Dit is onherstelbaar', zegt het gezonde verstand, 'onherroepelijk! Daar valt niets meer aan te verwrikken. De dood laat zich niet wegdringen.' De Vader, de Zoon en de Heilige Geest oordelen daar echter anders over. Wat voor ons een punt lijkt, is een dubbele punt. U weet wel wat een dubbele punt is. Dat betekent: het gaat verder hoor, het belangrijkste komt nog. Zo is dat hier ook. De dood van Christus is dubbele punt. Jezus is overgeleverd om onze zonden, maar ook opgewekt tot onze rechtvaardiging.

Hier is Jezus, Die de bezoldiging van de zonde droeg tot in de dood, maar om Wiens wil het leven de genadegift van God is. Wat voor ons een vergrendeling lijkt, is bij God een doorgang. Knoop het in uw oren. Het kan zo vast zitten, muurvast in ons leven, maar bij

God is de dood een doorgang. En het moge dan waar zijn dat volgens de wet van de zonde het graf zegt: 'Nooit genoeg', maar volgens de wet van Christus' zelfofferande zegt het graf op paasmorgen: 'Het is genoeg!' Het graf is ontledigd. De straf is gedragen. De schuld is betaald. Het onafwendbare is afgewend. Dat God Zijn engelen zendt, betekent niets anders dan dat God 'amen' zegt op het 'het is volbracht' van Christus.

Het betekent Gods eeuwige aanvaarding van Jezus. En die afgewentelde steen staat hier borg voor. Dat is een stille getuige. Die opgerichte steen is het opgerichte teken van het heilswerk van Christus. Van deze stille steen gaat een machtige troost en sprake uit. Deze sprake: de gevangenis van de dood is gevangengenomen. Jezus is ontslagen. Hij is de Levensvorst. Het juk is afgenomen van de dood en het graf. God is groot, de Overwinnaar van de dood! Jezus is dood geweest, plaatsbekledend. De eeuwige verzoening is teweeggebracht. Pasen staat niet op zichzelf. Het is Pasen geworden omdat Christus Zijn dierbaar bloed vergoot.

Pasen is het zegel van God. Die Pontius Pilatus en die Joden dachten het graf te verzegelen. God zegt: 'Ik zet een ander zegel op het graf van Christus.' Pasen is het zegel van de Vader op het werk van de Zoon. Het is Goede Vrijdag geweest, opdat het Pasen worden zou. God is gerechtvaardigd, de vloek is gedragen en de straf is uitgezeten. 'Ook ziet Hij geen van hunne zonden aan...'

U weet, gemeente, niemand wordt uit de gevangenis ontslagen, die zijn tijd niet uitgezeten heeft. En wie vóór zijn tijd de gevangenis verlaat, wordt als een ontsnapte opnieuw gearresteerd.

Men ziet soms op de celdeur van de gevangene niet alleen zijn naam, maar ook de straftijd, de datum waarop de straf voorbij is. En nu stond op de steen van Christus' celdeur niet alleen het zegel van Pilatus, maar daar stond ook de naam van de gevangene op: Jezus. En het geloofsoog las er iets bij. Dat het geloofsoog van Jezus' volgelingen zo dicht zat, was een andere zaak. Maar Christus had het gezegd. Ze hadden het kunnen lezen, om het zo te zeggen. Er stond: 'Vrij op de derde dag.' Naar het woord van Hosea: *Hij zal ons na twee dagen levend maken; op de derde dag zal Hij ons doen verrijzen, en wij zullen voor Zijn aangezicht leven* (Hos.6:2). Ook Christus Zelf heeft het gezegd: 'Na drie dagen zal Ik opstaan.'

Om het volbrachte werk van Christus moet nu de dood zijn prooi loslaten en moet het graf zich openen. De steen, die eerst slot en grendel was van de dood, is nu een eerbiedige schildwacht die Jezus doorgang verleent. Die stomme steen, die op zichzelf niet praten kan, even stom als andere stenen, die steen is ons in de prediking van het paasevangelie een sprekend eresaluut: 'Wees gegroet, Gij Zondenvernieler, Gij Uitdelger van al onze schuld, Gij Overwinnaar van het graf en de dood! Wees gegroet, gij eersteling der dagen! Wees gegroet, Gij Eerstgeborene uit de doden!'

Tot zover ons tweede aandachtspunt: de steen is afgewenteld om Jezus' wil. En nu het derde: de steen is afgewenteld voor een ieder die gelooft. Maar we zingen eerst uit Psalm 116, de verzen 2, 4 en 5:

Ik lag gekneld in banden van de dood,
Daar d' angst der hel mij alle troost deed missen;
Ik was benauwd, omringd door droefenissen;

Maar riep de HEER' dus aan in al mijn nood:

D' eenvoudigen wil God steeds gadeslaan;
'k Was uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder.
Keer, mijne ziel, tot uwe ruste weder;
Gij zijt verlost; God heeft u welgedaan.

Gij hebt, o HEER', in 't dood'lijkst tijdsgewricht
Mijn ziel gered, mijn tranen willen drogen,
Mijn voet geschraagd; dies zal ik, voor Gods ogen,
Steeds wandelen in 't vrolijk levenslicht.

3. De steen is afgewenteld voor een ieder die gelooft

Jezus trad niet voor Zichzelf uit Zijn grafkelder tevoorschijn. Wel op eigen gelegenheid. Daar kwam geen engel aan te pas. Hij had macht het leven af te leggen en het wederom te nemen. En de Vader was het Die Zijn Zoon opwekte uit de dood. Hij was het tarwegraan, dat stierf en weer tot leven kwam door de dood heen. Maar, hoewel zonder ons, nochtans wel vóór ons! Daar kwam Hij als Eersteling. Als die veelbelovende garantie, als de veelbelovende Garant. Hij schudde de dood van Zich af en liet de dood dodelijk verslagen achter in het graf.

Op Pasen verrichte Hij in de diepste zin van het woord 'baanbrekend werk'. Als Eersteling. En de steen, die eerst nog taal en teken was van de leugen (dood is dood), de steen die eerst fungeerde als een bord waarop stond: 'Verboden toegang naar het eeuwige leven', die steen is nu voor ons het opgerichte teken van Jezus' uitgang uit de dood en de ingang in het leven, voor een ieder die in Hem gelooft. En daar staat nu op, om zo te zeggen: 'Vrije toegang tot het leven, om Jezus' wil!'

En gemeente, dan moge het zo zijn dat daar niets anders van te zien is dan een open graf. Wat bewijst dat voor het hebbelijke verstand? Maar voor het behoeftige geloof is het nochtans een krachtige belofte, een eedzwering van de levende God. *Dit is de belofte, Die Hij ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven (1 Joh.2:25).*

'Ja', zegt u, 'waarbij zal ik dat weten?' Gemeente, God heeft op de vier hoeken van het Koninkrijk zijn vier evangelisten gezet. Zij blazen alle vier de klaroen van het opstandingsfeit: 'De Heere is waarlijk opgestaan!' Die bazuin geeft geen onzeker en onhelder geluid. Christus is opgestaan!

En de Heilige Geest draagt de klaroenstoten van het Evangelie binnen in de harten van mensen, zodat het daar mee gaat schallen en zingen: 'De Heere is waarlijk opgestaan en is van Simon gezien! En ook door mij gezien, omdat ik het hoorde uit het Evangelie!'

Daarbij alleen kunnen we het weten. Het geloof is uit het gehoor van het gepredikte Woord. Dat Woord, dat de Geest bij ons naar binnen draagt, tot in de diepten van ons hart. Gemeente, het kan muurvast zitten in ons leven. Ontelbare stenen kunnen drukken op ons hart. Ontelbare stenen kunnen onze levensgang blokkeren. We kunnen er maar niet uit komen, uit onze dood.

Maar nochtans horen we de klarenstoot van de evangelisten, de klarenstoot van het Evangelie op deze eerste Pasdag. De grafsteen is afgewenteld. De grafsteen; dat is de zwaarste steen, de ondragelijkste en dodelijkste en gruwzaamste steen. En indien nu God die zwaarste steen heeft weg gewenteld, hoe zal Hij ons dan met die steen niet alle andere stenen ruimen?

Misschien drukt u de molensteen van de zorgen in uw gezin. 'Pasen vandaag? Het lijkt wel of het Stille Zaterdag is. Dood, zorg, ellende, teleurstelling, onzekerheid, het vliegt me aan.' Misschien is er de rouw om uw geliefden, het verdriet over uw kinderen. Vult u het zelf maar in.

Daar liggen wat stenen op ons hart, waardoor het voor ons volslagen onmogelijk wordt om Pasen te vieren en ons in Hem te verblijden, om mee te zingen: 'Laat ons verheugd, van zorg ontslagen, Hem roemen Die ons blijdschap geeft.' Daar ligt de steen van ons verleden; al het kwaad dat we bedreven hebben en alles wat nog steeds blijft woelen in ons hart aan zondigheid en verkeerdheid. Daar ligt de steen van angst om ons vertrouwen op de Heere te stellen, omdat we dat niet kunnen en niet durven vanwege onze onwaardigheid. De steen van onmogelijkheid dat de Heere naar ons zou willen omzien, terwijl wij Hem elke dag zo bedroeven. De stenen van moedeloosheid en ongeloof, waardoor we de opgestane Heiland buiten ons hart houden.

Net als bij de vrouwen betekent die steen van ongeloof dat we ons niet houden aan wat de Heere Zelf zo duidelijk in zijn Woord belooft: 'Ten derde dage zal Ik opstaan. Kom tot Mij, hoort en uw ziel zal leven.' Met die steen van ongeloof op je hart denk je: de dood is toch niet te overwinnen. Wat een groot kwaad is dat: gebrek aan vertrouwen in wat Jezus belooft. De steen van het ongeloof houdt de discipelen van toen en nu zo vaak in de ban. Wat maakt ongeloof toch diep ongelukkig. Dan missen we het leven uit de opgestane Heiland. En wie zal die zware steen van ongeloof weg wentelen van de deur van ons hart? Wie kan zijn geloof overeind houden, als de werkelijkheid zo'n duidelijke taal spreekt?

Gemeente, er is op Pasen maar één werkelijkheid: 'De Heere is waarlijk opgestaan!' De steen is weggewenteld van het graf. Wie kan nu zijn ongeloof nog overeind houden?

'Ach', zegt u, 'het ligt allemaal als een steen op mijn hart: de vrees en de vertwijfeling.' Misschien probeert u tevergeefs en tot vermoeiens toe de steen af te wentelen. U wordt er wanhopig onder, want net heb je die steen een eindje naar boven gewenteld en alles glipt uit je handen. Je moet weer opnieuw beginnen. Misschien kent u de steen van de angst voor een catastrofe, zoals zoveel mensen vandaag beangst zijn en zich bedreigd weten. Misschien is er de angst voor het atoomgeweld en het terrorisme of de steen van de onrust over het gif in de bodem en de dampkring. De steen van de vergiftiging van de moraal en de verzieking van onze jeugd en de verloedering van onze cultuur, de ontbinding van onze maatschappij in deze godvergeten tijd. En de steen van uw schuld voor God; dat is het ergste.

En daarom: die angst voor de dood, hoe kom ik ervan af? Hoe komt dat weg? Die steen, wie zal hem klein krijgen? Wie zal beweren dat de steen van de dood in wezen zijn tijd heeft gehad? 'Ik', zegt Christus, 'dat beweer ik. Die steen heeft zijn tijd in wezen gehad.'

En dat bewéér Ik niet alleen, maar Ik bewéés het en Ik bezwéér het u, bij monde van het Evangelie!

Christus is de Verrezene en Hij roept vandaag: *Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels van de hel en van de dood (Openb.1:17-18).* 'Ik heb macht over alle stenen die op uw hart liggen. Ik heb macht om de dood voor u te ontsluiten. Kom uit, uit uw dood, en kom in in het Koninkrijk Mijns Vaders, het Koninkrijk van het leven. Wie in Mij gelooft, die zal leven, ook al ware hij gestorven!'

'Maar', zegt u, 'nu heb ik nog één vraag: wie mag er geloven?' Daar mag ik u het antwoord op geven. Ieder die het vanwege zijn nood en dood niet láten kan. Die mag geloven. Geloven is honderd procent gave van God en tegelijkertijd honderd procent daad van de mens. En laat de duivel het u niet anders wijsmaken. Geloven mag ieder die het niet laten kan, die moet zeggen: 'Heere, buiten U ben ik verloren en nu kom ik naar U gevloten.'

De steen is gelicht. Nu mag u geloven. De Heere bevéélt het zelfs: *Dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh.3:23).* Dat is Zijn hartelijke nodiging, niet om ons toegang te verlenen tot een dode Jezus, zoals die vrouwen dat wilden, maar om de levende Paasvorst doorgang te verschaffen tot uw hart.

En daar komt Hij met Zijn leven in onze dood. Wij liepen dood op de stenen muur van de dood. Maar Christus werd levend. Hij trad door de beslotenheid van de dood heen om in levende lijve tevoorschijn te komen en Hij is een levendmakende Geest geworden (1 Kor.15). Zo is het op Pasen ook nog Pinksteren. Zo vallen Pasen en Pinksteren op één dag. Dan is de Heilige Geest in ons midden en dan zegt Christus: *Zie Mijn handen en Mijn voeten, want Ik ben het Zelf (Luk.24:39).* Maar dan blaast Hij ook op Zijn discipelen en zegt Hij: *Ontvangt de Heilige Geest (Joh.20:22).* Dan komt de Levensvorst en Hij brengt het leven mee. Hij brengt de levendmakende Geest mee. 'Vrees niet, geloof alleenlijk en volg Mij. Ik ga u voor, want Ik heb u liefgehad tot in de dood en Ik heb u lief tot in het eeuwige leven. Wie in Mij gelooft, zal leven!'

Gemeente, ziende op Hem kan er toch een paaslied af! Dan mag er toch gezongen worden:

Daar juicht een toon, daar klinkt een stem,
die galmt door heel Jeruzalem.
Een heerlijk morgenlicht breekt aan,
de Zoon van God is opgestaan.

En nu de Heer' is opgestaan,
nu vangt het nieuwe leven aan.
Een leven door Zijn dood bereid,
een leven in Zijn heerlijkheid.

Ja, de Heere is waarlijk opgestaan!

Amen.

Slotzang: Psalm 56:6

Gij hebt mijn ziel beveiligd voor de dood;
Gij richt mijn voet, dat hij zich nimmer stoot';
Gij zijt voor mij een schild in alle nood;
Gij hebt mijn smart verdreven;
Uw dierb're gunst is m' altoos bijgebleven;
'k Zal, voor Gods oog, naar Zijn bevelen leven;
Zo word' door mij Zijn naam altoos verheven;
Zo word' Zijn lof vergroot.

*Deze preek is eerder gepubliceerd in de prekenreeks 'Uit den schat des Woords'
(Uitg. De Banier, jaargang 57)*